

er saa prædominerende, som det ikke kjendes i et Tokammerssystem i noget andet Land. Vi have ogsaa her tillands, som bekjendt, været meget forsigtige i Anvendelsen af dette Middel, og hvis nu Folkethinget maatte stride til at vedtage Nedsættelsen af en parlamentarisk Commission, vilde det være det første Skridt, der er bleven gjort i denne Retning i vort snart 20 Aar gamle constitutionelle Liv. Spørgsmaalet er da, om det er rigtigt nu første Gang at anvende den parlamentariske Commission paa den Gjenstand, som her foreligger, hvad jeg tilstaaer, at jeg ikke kan finde rigtigt. Jeg kan vel tænke mig, at der kan være Gjenstande, som det kunde være hensigtsmæssigt at see undersøgte ved en parlamentarisk Commission. Jeg kan tænke mig det, naar Spørgsmaalet var en foreløbig Undersøgelse for at komme til Klarhed om, hvorvidt man burde indlede en Rigsretstiltale imod et Ministerium eller imod enkelte Ministre; da kunde denne forudgaaende Undersøgelse være en passende Gjenstand for en parlamentarisk Commission, og ligeledes, naar der var Spørgsmaal om store Misbrug, som ikke directe vedkom Ministeriet. Tillige kunde jeg tænke mig en Gjenstand, som, uden just at føre til Anklage eller til Grundlag for en Anklage, i Tiden kunde afgive et saadant passende Grundlag for en parlamentarisk Commission, uden at der deri kunde siges at indeholdes nogets Tilfidesættelse af eller Anstød imod Regjeringen. Jeg kunde f. Ex. tænke mig, at et af Rigsdagens Thing kunde finde sig foranlediget til at nedsætte en parlamentarisk Commission for derigjennem at undersøge, hvilken Virkning de nye Communallove maatte have udøvet, hvorledes de maatte have virket i de forskjellige Communer, efterat en større Selvstændighed der er bleven indført, deels saaledes som dette foreløbig er sat i Kraft ved Landcommunalloven, og deels som det er at vente, at den nu snart vil blive Kjøbstæderne tildeel. Der kan tænkes mange andre saadanne Gjenstande, som virkelig kunne siges at være almelevnede og af en saadan Bestaffenhed, at

en Commissions Nedsættelse af en af Rigsdagens Afdelinger paa ingen Maade kan indeholde nogenjomhelst Krænkelse eller Tilfidesættelse for Regjeringen. Men det er ikke blot fra dette Synspunkt, at man efter min Ansættelse skal iagttage megen Forsigtighed med parlamentariske Commissioner, at man ikke der ved kommer i en Stilling til Regjeringen, hvor en Regjering, der igrigt nyder Folkerepresentationens Tillid, med Føie maatte kunne beklage sig; men man maa ogsaa tage i Betragtning, at en parlamentarisk Commission ikke kan nedsættes af begge Thing i Forening. Det er ganske klart, at det kun er det ene Thing, der lader Undersøgelsen foretage, og det Resultat, denne Undersøgelse kunde føre til, er altsaa foreløbig kun af Bigtighed for det ene Thing. Skulde det tillige være af Bigtighed for det andet Thing, maa man ogsaa have nogen Forvisning om, at den Gjenstand, man saaledes vil behandle, virkelig er af den Bestaffenhed, at en Samstemning mellem begge Thing er let at tilveiebringe. Navnlige maatte man i denne Henseende vist kunne berolige sig, naar Undersøgelsen gik ud paa tilveiebringe reent faktiske Oplysninger og ikke paa at lede den hele Undersøgelse i en bestemt Retning og fremkalde bestemte Forslag, som maaskee kunde finde meget Bisald og være visse paa at faae afgjort Majoritet i det ene Thing, i det Thing, der nedsætter den parlamentariske Commission, men maaskee ikke i samme Grad kunde være visse paa at ville kunne glæde sig ved det andet Things Tilslutning eller Regjeringens Bisald, forsaavidt der maatte være Spørgsmaal om at fremkalde Lovforslag, der maatte udfordre alle tre Statsmagters Samstemning. Jeg troer, at vor parlamentariske Historie viser — og vi have maaskee endogsaa idag haft et Beviis derpaa —, at det ikke altid er Tilfældet, at der, som man haaber, med Lethed kan komme Enighed tilveie mellem Rigsdagens to Afdelinger. Det er min Mening, at det ene Thing ikke skal stride til at fremkalde Undersøgelser og Forslag, vel at mærke i en vis bestemt Retning, uden at man er